

DARCY COATES

MRAZIVÁ SMRT

OSM CIZINCŮ. JEDEN VRAH. ŽÁDNÉ ÚTOČIŠTĚ.

MRAZIVÁ SMRT

DEAD OF WINTER
Copyright © Darcy Coates 2023
All rights reserved.

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2024
Cover © Martin Kopecký, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5266-9 (pdf)

DARCY COATES

MRAZIVÁ SMRT

přeložil Petr Kovács

F**B****S**

Mám sníh v ústech. I v nose. Pálí mě v očích. Řeže mě do nich vítr. Cloumá mnou jako kusem hadru poletujícím na úbočí hory.

Kiernan křičí o pomoc. Jeho hlas je drsný a láme se. Drží mě za ruku tak pevně, až to bolí. A nejspíš by to bolelo ještě víc, kdybych nebyla tak otupělá.

„Zůstaň se mnou, Christo!“ opakuje a poryvy větru mu odtrhávají slova od úst. „Neopouštěj mě!“

Závěje mi sahají až po kolena. Bojujeme a suneme se krajinou, kterou sotva vidíme. Nemám tušení, kam jdeme, a nemyslím, že by to věděl Kiernan. Je to děsivá představa.

Nic kolem nás mi nepřijde povědomé. Nevidím už ani slunce; nevím, kde je vrchol ani jestli pod sněhem, jímž se prodíráme, vedla někdy nějaká stezka. Jediné, co vidím, je bílo přerušované občasnými fleky černé skály vyčnívající z bílého prázdna. Krajina je naprosto nehostinná. Rozeklaná, drsná, nelidská. Ani ta divoká zvěř tu nechce žít.

Moje černá bunda pod nánosem sněhu zešedla. Srdce mi duní a každý tep mi bolestně naráží do žeber. Jen stěží se dokážu nadechnout. Šála mi neustále sklouzává dolů po bradě a vystavuje můj obličej náporu sněhové bouře. Pálí mě v nose. Představuju si, jak mi praskají žilky a cévky a vytvářejí mi pod kůží pavučinu rudých čar.

Vytáhnu si šálu nahoru. Snažím se ji udržet na místě, ale pak mi na nerovném terénu uklouzne noha a já se zapotácím.

Kiernan mě zachytí a snaží se mě narovnat, ale bojujeme s vánicí už příliš dlouho a jsme oba úplně vyčerpaní. Místo toho se zhrouť na kolena vedle mě.

Z jeho obličejů toho není moc vidět, pouze tenký proužek mezi nákrčníkem a teplou čepicí, odhalující přivřené rudé oči a bledou kůži. Na obočí a na řasy se mu lepí krystalky ledu.

„Už to není daleko!“ řekne. Vítr kolem nás skučí, ohlušuje nás a on se ke mně přitiskne tak blízko, abych ho slyšela. „Ještě kousek a jsme tam!“

To říkal i předtím. Téměř před hodinou.

Takhle to být nemělo. S bouří nikdo nepočítal. Ani s tím, jak rychle ztratíme orientaci, když se prudce zhorší viditelnost.

Kiernan mnou šubne. Snaží se mě zvednout. Rukavice mu kloužou po mé bundě. „Notak, vstávej, Christo!“ Další šubnutí. „Už jenom kousek.“

Jsem tak unavená. Tam, kde mám obnaženou kůži, je buď zcela necitelná, nebo hoří. Potácivě se zvednu a Kiernan si mě přitiskne k sobě. „To je ono,“ povzbuzuje mě – nebo si to alespoň myslím, protože ve větru téměř nic neslyším. Přejede mi rukou po paži, až najde moji dlaň a sevře ji. Chytím se jí nejpevněji, jak dokážu.

Jsme dobrých sto padesát kilometrů od nejbližší civilizace. Z okna našeho výletního autobusu jsem tu a tam zahlédla turistickou stezku, ale nikde žádné domy nebo přístřešek. Nic. Pouze nekonečnou, nelítostnou divočinu: rozeklané temné skály a řídký porost chudokrevných borovic. Před námi se zvedaly hory. Protínaly obzor jako zlomený zubatý nůž. Jsme doopravdy a naprosto nepochopitelně úplně sami.

Umřeme tady, bleskne mi hlavou a na jazyku ucítím kyselou pachů strachu.

„Haló!“ křičí Kiernan do prázdna. „Haló!“

Ze začátku křičím s ním a snažím se přehlušit vytí větru, ale v ledovém vzduchu ochraptím a neslyším už ani sama sebe. Křičet je však to jediné, co teď dokážu, abych se ještě udržela na nohou. Nesmím se zastavit.

Šála mi znovu sklouzne a já mám pocit, že mi kůži drhnou smírkovým papírem. Natočím tvář směrem od poryvů větru a Kiernan si šály všimne. Sundá si z krku tu svoji. Z nás dvou je *on* ten lépe oblečený. Lépe připravený. Vyrostl v místech, která se od tohohle tady až tolik nelišila; ví, co dokáže zima.

Natáhne ke mně ruku se šálou. Zavrtím hlavou. Potřebuješ ji. Nahmatá klopou mé bundy, přitáhne si mě blíž a zamotá mě do tlusté merinové vlny.

„V tomhle se mnou nebojuj,“ řekne.

Šála mě neobjímá jenom kolem krku, ale zakrývá mi spodní polovinu obličeje, takže přes ni téměř nevidím. Je cítit vlhkostí a Kiernanovým dechem a potem. S každým výdechem na tváři cítím svůj horký dech.

Kiernan se sklóní, abychom měli oba hlavy ve stejné výšce. Pořád mu ještě zbývá nákrčník, který má vytažený až k nosu, ale bez šály mi připadá jako obnažený. Kolem koutků očí se mu usazují ledové krystalky, ale nevím, jestli je to vichrem, nebo se snaží potlačovat slzy.

„Musíme zůstat pohromadě,“ vysvětluje. „Tudy.“

Terén kolem nás se mění – je stále strmější – a vysoko nad námi se vzpínají rozeklané zuby černých skal. Pod nimi se kupí hluboké závěje a každý další krok je boj. Kdesi v hloubi žaludku se mi začíná rodit děsivá představa. Tohle přece ani náhodou nevypadá jako místo, kde musel náš autobus zastavit. Jdeme špatně. Snažím se na Kiernana zakřičet, abych mu řekla, že se musíme otočit, ale mám úplně rozedřené hrdlo a hlas z něj uniká jako pištivý, řezavý šepot, který neslyším ani já sama.

Vlevo ode mne se zvedají nerovné stěny pokryté ledem. Vpravo se táhne nekonečná bílá prázdnota. Od bot mi odpadají hroudy sněhu a mizí v něm. Přemáhám odpor a snažím se dostat blíž ke Kiernanovi. Popadnu ho za paži, abych ho varovala, že jsme se ocitli na okraji rokle. Vidí, jak mávám rukama.

„To je v pořádku!“ křikne a jeho hlas zní ve větru tence a přerývaně. „Jen ji musíme obejít. Drž se u stěny. A nepouštěj se mě.“

Ještě nikdy jsem Kiernana neviděla tak vyděšeného. Ve vztahu k němu je to emoce jako z jiné planety. Něco nadpřirozeného, co k němu prostě nepatří.

Přesto pokračuje stále vpřed.

Chytnu ho za ruku a snažím se ho stáhnout zpět. Je to příliš nebezpečné. Potřebujeme se vrátit ve vlastních stopách. Pokusit se najít místo, kde jsme špatně odbočili, a vrátit se na stezku, která nás dovede zpátky ke skupině.

Něco na mě křikne a pak se opět vydá vpřed. Vrtím hlavou, ale nevidí to. Ramenem se zlehka otírá o drsnou skalní stěnu. Snaží se u ní držet co nejlíže a tím co nejdál od okraje rokle.

Nedokážu ho přimět k návratu. Což znamená, že musím pokračovat s ním.

Terén je velmi nerovný, ale je těžké to přesně posoudit, protože ho pokrývá vysoká vrstva sněhu. Kopíruji Kiernanovy pohyby a tisknu se k obnažené kamenné stěně, kloužu rukavicí po jejím drsném povrchu a využívám ji k určování směru. Vánice je natolik hustá, že nedokážu odhadnout, jak blízko to mám k okraji srázu. S bídou vidím sníh pod nohama, bílý a rozmazaný v divokém reji sněhových vloček. V jednom bodě už na zem přestanu vidět úplně. Nedokážu ji rozlišit. Nevidím žádný ostrý předěl, který by mě varoval, že jsem se ocitla na hraně. Všechno mi splynulo v bílou nicotu.

Kiernan se pohybuje hodně rychle. Z toho, jak drží ramena, cítím, že je stále zoufalejší, a vrátí se mi předchozí myšlenka: Umřeme tady. Přemýšlím, jestli už ho napadla také. Jestli se s ní teď také potýká.

Z úst mi unikne závan horkého dechu, uvězněný v šále, a je to, jako by se mi do kůže zabodly miliony jehliček. Mám pocit, že se dusím, ale kdybych si šálu stáhla, ničím bych si nepomohla.

Pořád nevidím okraj srázu vpravo, ale země pod mýma nohama se naklání v jeho směru. O to silněji se přitisknu ke skále. Boty mi na ledu kloužou. Kiernan se mi vzdaluje. Pokusím se na něj zavolat, aby zpomalil, ale místo hlasu ze mě vyjde opět jen sípot.

Vítr se honí kolem holé skály a snaží se mě od ní odtrhnout. Srdce mi buší smrtící rychlostí – ještě nikdy jsem si nebyla tak dramaticky vědoma toho, že je to pouhý sval. Právě teď mám pocit, že se musí každým okamžikem roztrhnout.

Kiernan se otočí, aby něco řekl. Zachytím jednu samohlásku, ale zbytek se ztratí ve větru.

Dívám se mu do tváře, ne na zem, a nakročím vpřed. Noha se mi zaboří do sněhu, ale nenachází pod ním nic pevného, čeho by se mohla zachytit.

Kdybych nebyla tak strašně vyčerpaná, kdybych měla jen o něco rychlejší reflexy, kdybych byla víc připravená, možná bych se ještě dokázala stáhnout. Takto ale padám a v rozevřených ústech se mi rodí úpěnlivý výkřik, který ale nikdy nespatří světlo světa. Do úst se mi nahrne sníh. Roztáhnu ruce a snažím se prsty něčeho zachytit – ale nacházím jen čerstvý, měkký, propadající se sníh.

Cítím, jak kloužu. Blíž k okraji, blíž k prázdnotě. Hrabu a kopu rukama i nohama, ale je to, jako bych se pokoušela zachytit vzduch.

Zachytí mě ruka. Vidím Kiernanovy obrovské, vytřeštěné oči. Snaží se mě udržet.

Nestačí to.

V rameni mě bolestně bodne a já kloužu z jeho sevření. Pokusí se o lepší úchop. Strhne mi rukavici i kus kůže na hřbetu dlaně a pak už jen padám.

Nemám dech ani na to, abych vykřikla. S tváří natočenou vzhůru, zády k bílému prázdnu se řítím dolů a strhávám s sebou lavinu sněhu.

2

Přes bílou se rozlévá karmínová.

Pálí mě oči. Bolí plíce. Nohou a kyčlí mi šhubají křečovitě stahy bolesti. Když se pokusím otočit, abych se jí zbavila, zjistím, že se nedokážu pohnout. Všude, kam se podívám, je bílo potřísněné červení a já si uvědomím, že přes tlak ledu, který na sobě cítím, už na mě neútočí poryvy větru.

Jsem pod sněhem.

Z té představy mě zalije hrůza. Zatlačím, zmítám sebou, ale vzápětí opět znehybním. Je těžké se nadechnout a vzduch pod šálou je stále žluklejší.

Slyšela jsem, že lyžaři, kteří uvízli pod lavinou, často zahynuli jenom proto, že nevěděli, kterým směrem mají hrabat, aby se dostali ven. Jenže pod nánosy a nánosy čerstvě zvaleného sněhu je téměř nemožné stanovit, kde je vlastně nahoře. Existuje jednoduchá rada: plivnout a dívat se, kterým směrem slina spadne, a pak kopat opačně.

V ústech mám sucho jako troud, ale jakmile začnu pracovat jazykem, abych nasbírala alespoň nějakou vlhkost, dojde mi, jak jsem bláhová. Jakýkoli plivanec se nutně zachytí v Kiernanově šále, která mi omotává obličej natolik těsně, že sotva dokážu pohnout rty.

Vidím prosvítat světlo. Ne moc, jen trochu, ale proniká sněhem. Natáhnu k němu ruku. Sníh kolem se pohne, je těžký, ale pak je má ruka najednou volná a já cítím kousnutí ledového vzduchu.

Znovu sebou začnu zmítat, klovu a kopolu směrem od sebe, do sněhu, který se mi tlačí na obličej a začíná mě dusit. Za chvíli už nemůžu. Při každém získaném centimetru mám pocit, jako by mi do svalů zabodávali hřebíky, ale bojuju dál – a nakonec ruku ze zajetí sněhu vysvobodím.

Plíce mám v jednom ohni, ale snažím se vydržet. Hlavu a horní část ramen mám venku a dlouhými lapavými nádechy do sebe i přes vrstvy omotané šály nasávám vzduch. Bouře zuří dál. Mrkám a snažím se udržet oči otevřené, ale nevidím nic než beznadějně bílé nekonečno.

Bílá a rudá. Vytáhnu ruku ze sněhu. V místě, kde se mě Kiernan pokusil zachytit, mám strženou kůži. Po hřbetě se táhnou karmínové proužky a mizí v rukávu bundy. Zdá se ale, že rána přestala krváčet. Dokonce to vypadá, že krev již ve větru zasychá. Nic moc necítím. Celá ruka začíná být necitlivá a konečky prstů mám děsivě bílé.

Snažím se otočit, abych se rozhlédla kolem. Pokud tu ale jsou nějaké orientační body, kterých bych se mohla chytit, bouře už je zakryla. Pokud by někde byly slyšet zvuky, kvílení větru je spolehlivě přehluší.

Co se stalo Kiernanovi?

Spadl sem za mnou?

Přes palčivou bolest na plicích se zhluboka nadechnu a vykřiknu. Tak hlasitě, jak mi to můj ochraptělý hlas dovolí. „Haló!“

Nemyslím, že by mě slyšel, i kdyby byl hodně blízko. Tělo mě bolí z pouhé představy, že bych se měla pohnout, ale přinutím se znovu bojovat a centimetr po centimetru se soukám ven ze sněhu. Dostanu se na povrch a zhrouťím se. Plíce se mi zvedají a klesají, jako bych byla závodní kůň, kterého dotlačili za hranici jeho sil.

Zkusím to znovu, přestože je mi jasné, že je to marné. „Kiernane!“

Poryvy větru mě bodají do očí a nutí mě k slzám. Z nohy a kyčle mi do těla stále proniká šubavá bolest. Nejspíš to není nic vážného – výron nebo skrýpnutý nerv –, ale ztěžuje mi to chůzi.

Pokoušení nic nedělat, jen tak ležet a popadnout dech je dráždivě lákavé. Vím ale, že si nic takového nemohu dovolit. Už teď jsem na pokraji zmrznutí. Jestli tady zůstanu ještě minutu nebo dvě sedět, už se nejspíš nezvednu.

A tak se převalím na ruce a kolena, necitlivé prsty zabořím do sněhu, zasténám a konečně se mi podaří postavit se na nohy.

Potácím se kolem dokola v pomalu se rozšiřujících kruzích. Sníh mi sahá výš než po kolena a každý získaný centimetr půdy si musím tvrdě vybojovat. Nemohu ale riskovat, že promeškám šanci zjistit, jestli se sem Kiernan zřítíl za mnou. Úzká stezka na hraně útesu byla zrádná a můj pád z ní mohl strhnout kusy ledu a vzít ho s sebou. V takovém případě tu mohl někde být. Třeba se zmítá pod sněhem a nemůže se dostat ven.

Díra, z níž jsem se vynořila, je stále vidět, ale vítr ji rychle zanáší sněhem. Obejdu celé místo, dokud si nejsem jistá, že tu nikde nejsou žádné další kupky sněhu, v nichž by mohl být uvězněný člověk.

Vyčnívající skály označují hranu srázu, z něhož jsem spadla. Až nahoru nevidím. Snažím se vyškrábat vzhůru, ale svah se po několika krocích začne prudce zvedat a já sklouznu dolů.

Drkotají mi zuby. Je stále těžší vnímat ruce a nohy; hrozí, že pode mnou každým okamžikem podklouznou.

Musím se dostat zpátky nahoru. Vlevo i vpravo vidím brutálně strmou skalní stěnu. Nedokážu říct, kam až sahá. Otočím se doleva.

Z řevu vichřice ke mně pronikají podivné zvuky. Splývají s ním, až není možné rozlišit, jsou-li lidské, zvířecí, nebo je to jenom hvízdání větru ve skulinách mezi skalami. Někdy mi připadají jako křik. Trvají ale déle, než by dokázaly lidské plíce zvládnout. Ječí, ječí a ječí.

Při každém kroku klopýtám. Ohlédnu se, abych se podívala, kolik jsem už ušla, ale moje stopy se v okamžik rozplynuly v nadpřirozené bělosti. Zjišťuji, že skálu útesu již nemám po svém boku. Nevím, kdy jsem se od ní odchýlila, ale stalo se.

Z druhé strany se zvedá něco temného. Má to lidské obrysy, ale nic přesnějšího nedokážu rozlišit. Myslím ale, že vidím část trupu. Naplní mě příliv energie a já se prodírám stále většími závějemi, abych se dostala blíž.

Z obrysu se nakonec vyklubou pouhý strom. Vítr mu ulámá spodní větve a mně se chce křičet.

Umřu tady.

Ta myšlenka kolem mě krouží jako nějaký mrchožrout. Nejprve to byl jen strach, nyní už téměř jistota. Půjdu tak dlouho, dokud mě nohy unesou, ale nebude to tak daleko, jak bych si přála. Jakmile se zhroutím, zbude mi se štěstím hodina. Pak moje tělo pod nápořem zimy zkolabuje a já se ponořím do spánku, z něhož se už neprobudím.

Strom zvolna mizí v dáli za mnou a já pokračuju stále vpřed. Na okraji mého zorného pole mě provokuje temný hřeben. Vzhledem k tomu, že nemám žádné další orientační body, jimiž bych se mohla řídit a díky nimž bych mohla mít jistotu, že jdu rovně, zaměřím rovnou k němu.

Nejprve si zkusím držet ruku bez rukavic mezi druhou paží a tělem, abych si ji chránila, ale každé klopýtnutí či zapotácení mě nutí ji zase vytáhnout, a tak se prostě přestanu snažit.

Z hvízdání větru se znovu a znovu ozývají výkřiky – a opět trvají až příliš dlouho. Chvějí se ve vzduchu, až mě z nich bolí uši. Netuším, jak dlouho už jdu. Cítím, jak mě střídavě opouští vědomí a zase se mi navrácí, ačkoli se stále držím na nohou a klopýtám vpřed. Chtěla jsem najít Kiernana, ale už dávno nemám představu, kterým směrem by mohl být. Terén se nepředvídatelně zvedá a zase propadá. Je mi jasné, že tu klidně mohu chodit v kruzích. Kdykoli je to možné, zvolím cestu z kopce, ačkoli to nikdy netrvá tak dlouho, jak by si mé ztuhlé nohy přály.

Kvílením větru se prodere nový zvuk. Moje hlava je již natolik otupělá, že chvíli trvá, než ho zaregistruju. Zvednu hlavu. Ústa mám bolavá suchem a štípou mě oči. Před sebou nevidím

nic než mlhavou, bledou prázdnotu. Zastavím se, přerývaně dýchám a naslouchám.

Zvuk se ozve znovu. Je ostřejší a vyšší než vítr. Je určitě lidský. Hvizd. Tentokrát ani nemusím nutit nohy, aby se daly do pohybu. Klopýtavě vyrazí a nesou mě slepě vpřed. Kdybych před sebou měla další útes, ani bych si ho nevšimla. Hvizdy jsou stále hlasitější a moji otupělou mysl ovládá pouze slepá touha dorazit k jejich zdroji.

Při okrajích mého zorného pole se míhají temné stíny. Borovice. Mizí a zase se objevují. Víc než předtím. Vytvářejí nahodilé shluky, ohýbají se v nepřirozených úhlech a snaží se svými kořeny udržet v řídké půdě, jako by se chtěly vzepřít prostředí, v němž se ocitly.

Pak za nimi spatřím temnější, širší tvar. Na okamžik vypadá jako další skála zvedající se ze země, ale vzápětí mi dojde, že na to je jeho obrys příliš ostrý a rovný. Musí to být nějaká budova.

A uvnitř vidím světlo.

Před šesti hodinami

Hotel Blackstone Alpine Lodge.

Mělo být zavřeno. Počasí je v tomto ročním období nepříznivé a cesty příliš nespolehlivé, aby po nich bylo možné převážet hosty do hotelu a zase pryč.

Měli jsme mít celé místo jen sami pro sebe.

Soukromý turistický autobus poskakuje po úzké cestě. Svírám v rukou brožuru, která mi leží na klíně. Na titulní stránce je fotografie nádherné kamenné budovy se spoustou dřevěných prvků. Na budově je poznat, že bývá vystavena nelítostným živlům, a moc jí to sluší. Je obrovská. Vzhledem připomíná spíš zámek než hotel. Na vrcholu sezony v ní mohou být až dvě stovky hostů. Vedle fotografie je malým textem uvedeno, že hotel nabízí překrásné výhledy na jezero, lyžařské terény a příležitost pozorovat jeleny a kamzíky, kteří žijí všude kolem. Popisky jsou doprovázeny fotografiemi zasněžených borovic a pokojů s postelemi zakrytými temně rudými přehozy.

Kiernan vedle mě se snaží držet svoji energii pod kontrolou. Už od rána je v jednom kole: třídí nám tašky, dohlíží na to, zda zachováme stanovený časový plán, a pomáhá průvodci naložit naše věci do autobusu. Musel si všimnout, že tu brožuru svírám až moc pevně. Vztáhne ke mně ruku a jemně mi přejeđe po hřbetu dlaně. Líbí se mi, jak se pokaždé náznakem zeptá, jestli se s ním chci držet za ruku, místo aby to vyžadoval.

V reakci roztáhnou prsty a cítím, jak ze mě moje úzkost alespoň trochu vyprchává v okamžiku, kdy se naše ruce spojí.

Když jsme se seznámili, myslela jsem si, že na mě bude trochu moc. Byl tak plný radosti, nadšení ze života, všechno pro něj bylo jasné, zářivé a bez poskvrnky.

Zato já...

Já byla jeden velký průšvih. Nevím, jak jinak to vyjádřit. Každý den pro mě byl boj, v němž jsem si měla vydobýt právo být šťastná, ale byly to bitvy, v nichž jsem častěji prohrávala, než vyhrávala. Věci, které Kiernana nabíjely, mě naopak vysávaly – připravit snídani, jít nakupovat, vybrat film, na který se budeme dívat. Kiernan bral i tu největší rutinu jako šanci, jak objevit něco nového a dobrého. Pro mne to ale znamenalo další překážky a otlučené holeně pokaždé, když se mi je nepovedlo zdotat.

Kiernan se dotkne palcem mého palce. Jako by se mi snažil říct: Dýchej. Uvolni se.

Snažím se.

Už dlouho jsem se neodvážila nikomu důvěřovat, ale nyní, proti všem svým instinktům, jsem Kiernanovi začala věřit.

Tenhle výlet byl jeho nápad. Vyrůstal v jednom z těch městeček pod horami a vyprávěl mi o rocích, které strávil zkoumáním skal a větrných hvozdů. Jejich krajina se mu svým způsobem vryla do duše. A chce se o ni se mnou podělit.

Tak nějak mám pocit, že tohle je důležitější než jen obyčejný výlet. Jako by to pro nás měl být nějaký *další krok*. Čtyři měsíce byly samozřejmě na žádost o ruku zoufale málo. Kamarádky, těch pár, s nimiž jsem stále v kontaktu, by mi poradily, ať zpomalím. Ale to, jak Kiernan o tomto výletu mluvil – ten náznak nervózního vzrušení v jeho úsměvu a záblesk odhodlání v očích –, to vše mi napovídalo, že se možná nepletu.

Autobus je charterový, s plyšovými, většinou čistými sedadly a velkými okny. Není ani z poloviny plný. Sedíme s Kiernanem až téměř vzadu, takže mám možnost prohlížet si naše spolence. Napočítám jich osm. Devět, včetně Briana, řidiče a koordinátora.

Kiernan tenhle výlet vybral s úmyslem vyhnout se davům. Našel malý soukromý turnus jen s hrstkou dalších účastníků. Strávíme v Blackstone Alpine Lodge krásné dva týdny s naprostým minimem stresu. Alespoň takový byl cíl.

Z toho, co zatím vidím, jsme pěkně rozmanitá partička. V řadě před námi sedí starší pár a tiše si povídá. Vpravo máme mladou ženu s blond vlasy, bledou kůží a přísným výrazem tváře. Opírá se o stěnu autobusu a civí na rozervanou krajinu ubíhající za oknem. O dvě řady vpředu je muž s vlasy upravenými do takového účesu, že mu ho musel dělat opravdový profesionál.

V přední části autobusu se usadila dvojice mužů: jeden starší, druhý o pár let mladší než já. Oba mlčí. Odhaduji je na otce se synem. Pak jsou tu další dvě ženy na opačných stranách autobusu: jedna mladá, s krátkými hnědými vlasy a temně opálenou kůží. Něco si zapisuje do deníku nebo blogu. Druhá je starší, bledá, s šedými vlasy tak krátkými, že jí na temeni trčí jako rašící tráva.

Žena přede mnou – jako by vycítila, že si všechny prohlížím – se na mě otočí. Vlasy má obarvené nahnědo s náznaky šedé u kořínků. Prohlíží si mě pronikavým pohledem.

„Hm,“ řekne. „Máte jednu z těch tváří...“

„Prosím?“ vypravím ze sebe šeptem. „Jednu z těch tváří“, která ve vás probouzí touhu bouchnout do ní? „Jednu z těch tváří“, kterou tak nenávidíte?

Obkrouží si prstem vlastní široký obličej s výraznými rysy: velkým nosem a ostrou bradou s prvními náznaky podbradku. „Jednu z těch tváří, které vám přijdou okamžitě povědomé. Nebyla jste v posledních letech v Louisianě?“

Podáří se mi zasmát, přestože mi srdce tluče o něco rychleji, než je mi milé. „Ne, nikdy. Vy jste odtamtud?“

„Jo. Já i můj muž. I když ten je pořád někde pryč. To víte – kamioňák.“

Muž vedle ní se jako na znamení otočí. Navzdory mrazivé teplotě venku má jen baseballovou čapku. Bílé vousy má zastřižené

ve stylu van Dyckovy bradky, což je blok vousů, které mu lemují rty a mizí dole pod bradou. Slyšela jsem, že některé manželské páry, které spolu žijí dostatečně dlouho, se začínou podobat jeden druhému. Nyní tuto teorii vidím v praxi. Jejich obličej mají podobně čtverhranný tvar, s těžkými váčky pod očima a náznaky růžovky na nose.

„Steve,“ představí se manžel a řidič kamionu a natáhne ke mně přes opěradlo ruku. Kiernan se rychle předkloní a potřese mu jí místo mě, za což jsem mu vděčná. „A moje žena se jmenuje Miri,“ pokračuje Steve. „Když jsme se o téhle výpravě poprvé dozvěděli, říkal jsem si, že bych si mohl trochu zalovit. Přivést si domů desateráka. Ale prý nesmíme mít pušky.“

„Touhle dobou tady stejně moc vysoké nebude,“ soudí Kiernan. Chová se přátelsky, ale vím, že sportovní lov nemá rád. „I jezero bude zamrzlé, takže si ani nezachytáte.“

Steve zasténá, a když se otočí, všimnu si, že má na sobě vestu, na níž je vzadu vyšitá velká ryba vyskakující z vody. V hubě má zabodnutý háček, od něhož se obloukem táhne vlasec k rybáři, který stojí o kus dál na břehu. Kiernanova poslední zmínka o zamrzlém jezeře musela Steveovi zasadit těžký úder.

„Však se něčím zabavíš,“ utěšuje ho Miri mile, ale nezdá se, že by s mužem nějak soucítila. Mrkne na mě. „Je to naše první opravdová dovolená po téměř deseti letech. Potřebujeme našemu manželství vrátit trochu šťávy.“

Uchechtnu se, přestože se z nějakého důvodu, který nedokážu vysvětlit, cítím nesvá. Miri i Steve působí přátelsky, přesto mně z nich naskakuje husí kůže.

Poskakující, rozkývaný kodrcání autobusu změnilo rytmus. Autobus zpomalí, motor ale dál hučí. Zvednu se, abych viděla přes opěradla sedadel. Předním sklem vidím i na kus cesty před námi. Vypadá to, že ji blokuje cosi objemného a tmavého.

„Problémy?“ zeptá se jeden z mužů, ale všichni jsou ode mne odvrácení, takže nevím, kdo přesně to byl.

„Možná. Podívám se.“

Brian, organizátor této výpravy, se mi líbí. Je tak optimistický, téměř vždy dobře naladěný, navíc způsobem, který nepůsobí uměle. Když si při nástupu kontroloval seznam účastníků, trochu mi připomínal Kiernana: nejen postavou – je také tak hubený –, ale i přístupem. Vypadal, jako by pro něj tenhle výlet byl především dobrodružství, stejně jako pro nás.

„Vydržte,“ řekne Brian dozadu. Vystoupí z autobusu a zavře za sebou dveře.

Kiernan se vytáhne, aby lépe viděl. „Ještě asi nemůžeme být v hotelu, ne?“

„Ani náhodou.“ Steve, muž s vyšívanou rybou na vestě, se tiskne k oknu, až svým dechem zamílí sklo. „Vypadá to na spadlej strom.“

I další lidé v autobuse vstávají. „Co se děje?“ zajímá se žena s krátkými šedými vlasy. „Budeme se muset otočit a vrátit?“

Dveře autobusu zaskřípou a Brian vskočí dovnitř. Pořád se usmívá, ale studený venkovní vzduch mu na kůži zanechal červené skvrny. „Dobře, rychlá aktualizace. Spadla nám přes silnici borovice.“

„A můžeme se přes ni nějak dostat?“ zeptá se Miri. „Netvrďte nám, že kvůli tomu cestu zrušíte.“

„To vás nesmí ani napadnout!“ tleskne Brian. „Přesně pro situace, jako je tahle, s sebou vozím motorovou pilu a kanystr benzinu. Bude chvíli trvat, než tu borovici rozřežu, ale kdyby mi pomohlo pár dobrovolníků, bylo by všechno rychlejší.“

Starší muž vpředu se zvedne jako první. Je to kus chlapa, určitě přes metr devadesát. Jeho dlouhé šedé vlasy mu splývají podél krku. Když se pohne, bunda se mu na zádech napne. Teenager po jeho boku se vyhýbá očnímu kontaktu, ale starší muž mu poklepe na rameno – ne nějak hrubě, ale také ne jemně – a mladík pokrčí rameny a také se zvedne.

„Já mám špatná záda,“ oznamuje žena s naježenými krátkými vlasy, zatímco muž s profesionálním účesem vyskočí a vydá se za Brianem.

Steve hlasitě vydechne a poklepe Miri na nohu. „Tohle je chlapská práce.“

Kiernan vedle mě sáhne po bundě. „Klidně zůstaň tady,“ zamumlá tiše. „Chvilku si odpočiň.“

„Ne. Půjdu s tebou.“ Po celodenním sezení už se vlastně těším, jak si trochu protáhnu svaly. Kromě toho autobus nemá izolaci do zimy. Když je motor vypnutý, začíná se v něm vzduch rychle ochlazovat. Kiernan se zatváří spokojeně a čeká, než si z přihrádky nahoře vytáhnu bundu a šálu.

Vymotáme se z autobusu a já si uvědomím, že uvnitř nikdo nezůstal. Dokonce ani dáma s šedými vlasy a špatnými zády v něm nechtěla sedět sama.

Venku mě okamžitě obklopí ledový vzduch a já si rychle dopnu bundu až ke krku. Kiernan mi ze zadu podává pletené rukavice, které jsem nám zabalila, a já si je vděčně navlékám.

Obloha, která byla ráno téměř průzračně modrá, je nyní temně šedá. Hory jsou ale krásné. Zubaté vrcholky se táhnou stovky kilometrů na všechny strany. Příliš z nich ale nevidím, protože se na nás valí těžká mračna a jako rozbouřený oceán nám nyní visí přímo nad hlavou. Podívám se na Kiernana a hledám u něj ujištění, že nás tu nechytne bouře. On se ale soustředí pouze na borovici, která nám zablokovala cestu. Přitáhnu si límec bundy těsněji ke krku a vydám se za ním.

Stromy rostou po obou stranách silnice. Nejsou nijak husté, ale stačí, aby pořádně zhoršily viditelnost. Jeden z nich – kmen je silnější než lidský trup – se zřítil přes cestu. Jeho polámané větve se zelenými konečky kolem něj vytvořily aureolu.

„Vypadá to horší, než to ve skutečnosti je – to zvládneme,“ řekne Brian a natáčí se k nám bokem, abychom ho přes kvílení větru slyšeli. „Když pohneme, jsme do večere v hotelu. A vy buďte na ta svoje záda opatrná, paní!“

„Blake,“ napoví mu žena, ale její bunda má kožešinový lem, který jí zakrývá ústa a tlumí hlas. Přes ježaté šedé vlasy si natáhla čepici. Je malá a podsaditá a rozhodně nedává ničím najevo, že by se

chtěla ke stromu byt jen přiblížit. Kousek od ní se Miri natočí bokem a snaží se vyklepat z krabičky cigarety, aby si mohla zapálit.

„Rozřežu kmen na tři části,“ vysvětluje Brian. „Když mi dva z vás pomůžou, vidím to tak na hodinu, maximálně na hodinu a půl. Pokud se vám nechce tahat polena, klidně se vraťte do autobusu nebo využijte tu příležitost, užijte si svůj první den v horách a trochu se porozhlédněte kolem. Jen, prosím, nechodte příliš daleko. Mám vás sice všechny pojištěné, ale nerad bych tuhle možnost využíval.“

Do zad se mi zakousne ledový poryv větru. Podívám se za sebe. Zdá se, že mraky za těch pár minut, co jsme venku, zhoustly a potemněly.

Kiernan se nedívá na skály, ale na zvedající se svah. „Co třeba procházka?“

Usměju se. Narodil se v horách, ne až tak daleko odsud. V místech, jako je tohle, si musí připadat jako doma. „Myslíš?“

„Tam nahoře prosvítá mezera.“ Jeho vzrušení nabývá na síle. Vezme mě za ruku a obnaží zuby v dychtivém úsměvu. „To znamená, že tam někde bude zřejmě dobrá vyhlídka. Nechceš se ji pokusit najít?“

Někteří z dalších členů výpravy se již také vydávají směrem od autobusu. Většinou jdou dál po cestě – buď překračují strom, aby se podívali, co leží vpředu, nebo vstoupí do řídkého lesa po stranách a prohlížejí si místní flóru. Ruce mají zastrčené v kapsách a ramena choulí proti chladu.

„To zní dobře,“ souhlasím. Máme za sebou dlouhý den a téměř celý jsme ho strávili v autobuse s prakticky neznámými lidmi. Představa, že budu mít hodinu klid, obzvláště společně s Kiernanem, mi přijde jako pokušení, jemuž nedokážu odolat.

„Briane!“ zavolá Kiernan. „Jdeme se podívat, jestli někde nahoře nenajdeme výhled na hory. Za chvíli jsme zpátky.“

„Jasně, v pohodě. Jen nechodte nikam daleko.“

„Můžeme?“ zeptá se Kiernan a já cítím teplo, které do mě proudí z jeho ruky.

„Můžeme,“ řeknu a snažím se netrást, když mi na tváři přistane první sněhová vločka.

Kiernan je rychlý chodec, ale trpělivě čeká, než se dostanu přes všechny kameny a větve ukryté pod sněhem. Je těžké určit, jestli jdeme po nějaké turistické stezce, nebo kráčíme divokou krajinou. Nelíbí se mi, jak moc jsme se vzdálili od autobusu. Ale Kiernan má vynikající orientační smysl a já se nechávám vést, přestože už nemám představu, kde vlastně jsme.

„Už by to nemělo být daleko,“ pronese zadýchaně a usměje se na mě. „Podívej – tamhle už prosvítá jasná obloha!“

Já žádnou prosvítající jasnou oblohu nevidím. Jen stále hustší temná mračna, která klesají níž a níž, obklopují nás, zatímco z nich padají větší a hustší sněhové vločky. Lituji, že jsem si nevezla teplejší bundu. Dokonce i šála mi přijde v sílícím větru slabá.

Jak dlouho už jdeme? Ohlédnu se za sebe. Svah je nepřehledně posetý ostrým kamením a stromy. Už teď je skoro nemožné rozeznat, kudy jsme vlastně přišli. Brian říkal, že autobus by měl být připravený vyrazit za hodinu. Když se ale počasí zhorší..., pokud by hrozilo nebezpečí, že autobus uvízne ve sněhu..., jak dlouho by si mohli dovolit na nás čekat?

„Kiernane –“

Přidám do kroku. Otočí se a podívá se na mě. V očích má přitom tolik něhy, že mi to láme srdce. „Jsi v pořádku? Vydržíš tu zimu ještě chvíličku? Chci najít to nejlepší místo. Chci ti ukázat něco vážně nádherného.“

Nemám moc na výběr než přikývnout. Natáhne se ke mně a vezme mě za ruku. A takto společně vykročíme do nekonečné bílé prázdnoty.

Nyní

V ústech mám divnou pachuť, kyselou a zemitou, s příchutí krve. Stále mě bolí kyčel. Cítím i spoustu další bolesti: v chodidlech, lýtkách, rukou, a dokonce i ve svalech obličeje.

Ale bolest znamená život. Znamená, že jsem venku z otupujícího sevření sněhu.

Místnost je celá rozmazaná. A nejen proto, že nedokážu zastřít – není tu téměř žádné světlo, takže se všechno kolem koupe v přítmí.

Vedle mě někdo dřepí. Kiernan? Mrknu. Ne. Žena. Je celá bleďá. Poznávám ji: seděla v autobuse naproti nám; tiskla se k oknu a civěla ven. Má blond vlasy stažené do jednoduchého copu. V autobuse působila nepřívětivě a stejně vypadá i teď. Má přísně sevřený obličej, bere mě za ruku a otáčí jí.

„To jsou omrzliny,“ pronese nějaký hlas a mým uším zní kalně. „Měli bychom ji amputovat.“

„Ne,“ řekne žena a nic dalšího již nedodá. V mém zorném poli se objevují a zase mizí postavy. Snažím se a bojuji s mlhou. Projede mnou záchvěv strachu. Našli ho? Je tady Kiernan?

V rohu naproti se pohne postava, která je mi povědomá. Kiernan. Zalije mne nezměrná úleva. Stojí ve skupince až vzadu, otočený směrem ode mne. Nechápu, proč není blíž. Chci si ho prohlédnout, ujistit se, že je v pořádku.

Ale přinejmenším stojí a je při vědomí. To by mě mělo uklidnit. Místo toho mi začne v žaludku klíčit semínko pochybností. Pokusím se pohnout nohama a okamžitě ucítím pronikavou bolest, která mě bodá do svalů. Žena, která mi manipuluje s rukou, musí vědět, že se hýbu, ale nic neřekne. Dokonce se mi ani nepodívá do očí.

Pocit nebezpečí, pocit, že je něco špatně, je stále silnější. Zmocňuje se mne neblahá předtucha. Jako by se schylovalo k bouři.

Ten pocit jsem se naučila neignorovat. Naposledy jsem to zkusila jednoho osmého srpna. Cena, kterou jsem za to zaplatila, byla strašlivá.

Ale Kiernan je tady, zrovna si prohrábl rukou vlasy. To mi musí pro teď stačit. Jen se na mě pořád odmítá podívat. Stojí v místnosti úplně nejdál, co to jde. Otevřu ústa, abych na něj zavolala, ale vyjde ze mne sotva šepot. I ten ze mě ale vysaje všechnu energii. Sklouznu zpět do bezvědomí.

Mám nesouvislé sny plné ošklivých věcí. Nejsou to fantazie, ale vzpomínky; tlačí se jedna přes druhou. A když se mihnou kolem, každá si do mě kousne. Kiernan ke mně vystřeluje ruku a snaží se mě zachytit, abych nesklouzla ze srázu. Ve skutečnosti bylo za vteřinu po všem, ale ve snu to trvá celé minuty; jeho prsty se mi zarývají do kůže v zoufalé snaze udržet mě.

Pak slyším jeho hlas, hravý a šťastný, když ke mně promlouval, zatímco jsme se prodírali houštinou. „Jenom se musíme dostat přes tenhle kousek. Vsadím se, že tam seshora uvidíme celé údolí.“

Když ho pak slyším znovu, jeho nadšení se proměnilo v nejistotu poté, co lehké sněžení zhoustlo v cosi hrozivého a zvedl se vítr. „Ta cesta byla tady, že?“

A pak už v něm zaznívá neskrývaný strach, když jsme pochopili, že cesta, která nás měla dovést zpátky, končí jako slepá. „Drž se u mě, Christo. Vrátime se. Jen se drž u mě.“

Při té vzpomínce mi škubou prsty. Snažila jsem se. Tak moc jsem se snažila.

Pronikne ke mně nový hlas, ale ne ze vzpomínek. Je nový, rušivý – vpadne do mých snů. „Vypni ten debilní telefon, jasný?“

Mužský hlas odpovídá. „Co ti vadí?“

„Prokaž trochu úcty.“ Pak se znovu ozve první hlas. „Tam venku umřel chlap.“

„Umřel chlap“? Pokouším se setřást ulpívající zbytky spánku. Mozek je zoufale nemotorný, jako bych byla opilá. Nedokážu se pohnout. Místnost se mi houpe před očima a moje oči se snaží zaostřit na postavu v protějším rohu. Kiernan se sklání nad malým dřevěným stolem. Na něčem pracuje. Je pořád tady. Zaplatpánbůh.

Zkusím na něj zavolat, ale vyjde ze mě jen skřehotání. Kiernan se otočí.

Není to Kiernan. Je to vedoucí výpravy. Brian. Stejná postava, jiná barva vlasů. Moje podvědomí si toho všimlo, pokusilo se mě varovat, ale byla jsem příliš vyčerpaná, abych pochopila, co to znamená.

V žilách se mi rozleje nová vlna strachu. Stačí, abych se dokázala nemotorně posadit. Jsem téměř svlečená; moje oblečení visí na stěně vedle a schne. Mám na sobě jen spodní prádlo.

„Kiernan?“ podaří se mi ze sebe vypravit a tentokrát už je mému slovu snad rozumět.

Snažím se rozpoznat tvary a obrysy, které mě v místnosti obklopují. Je malá a přeplněná, osvětlená pouze matně – sotva dokážu rozlišit, co je člověk a co kus nábytku. Jsou tady všichni z autobusu. Vidím dívku s vlasy po ramena, která si tiskne na prsa svůj deník. Staršího muže, vysokého a zarostlého, připomínajícího spíš medvěda než lidskou bytost. Teenagera, zamyšleně hledícího do zdi.

Jsou tu všichni. Drží si rozestupy. Někteří přecházejí z místa na místo, další se usadili na těch několika málo židlích, které tu jsou, ostatní sedí na zemi. Místnost, kterou jsem považovala

nejprve za ložnici, je podle všeho srub. Stěny jsou ze dřeva, nábytek působí hrubě, jako by si ho někdo vyráběl sám, místnost je klaustrofobicky malá.

Nikde nevidím Kiernana.

Nikdo mi neodpovídá. Většina z nich se na mě ani nepodívá. Zkusím to znovu. „Kde je Kiernan?“

„Ach, zlatíčko,“ slyším další hlas a poznám Miri, manželku řidiče kamionu, která sedí kousek ode mě. Na klíně má vlněnou čepici a nervózně si s ní pohrává. „Je to hotový zázrak, že ses dokázala vrátit.“

Ne. Ne.

Otočím se. Moje postel je improvizované lůžko vytvořené na zemi ze starých dek a volných bund. Nad hlavou mám okno. Je úzké a matné, sklo by potřebovalo umýt. Vydrápu se na kolena a podívám se ven. Sníh ho celé zalepil a zanechal jen malé průzory.

Kotníky na rukou – nebo alespoň ty na nezraněné ruce – se napnou, jak se zapírám, abych se udržela parapetní římsy. Druhá ruka mi vězí pod silnou vrstvou obvazů. Přesto jimi prosvítají ostrůvky krve. Obvazy začínají na zápěstí a omotávají mi ruku až ke konečkům prstů, takže připomíná spíš palici. Sice ji mohu jakž takž používat, ale svaly ani klouby pod bandáží pohnout nedokážu.

Kousky venkovního světa mi mizí a zase se objevují. Vánice dál zuří, naráží do oken, cloumá jimi, hvízdá, jak se protahuje skulinami. Zahlédnu i stromy: jejich větve sebou prudce házejí, kmeny se pod náporem vichru bolestně ohýbají.

A někde tam je Kiernan...

„Slečno Baileyová?“ řekne Brian opatrně, jako by se bál, že se zhroutím, když na mě promluví o něco hlasitěji. „Christo? Je mi to tak líto...“

„Našli jste tělo?“ To je ta nejšílenější otázka ze všech. Tak strašná, že bych ji za jiných okolností jistě zabalila do nějakého měkkého, konejšivého hávu.

Teď ale není na jemňůstky čas. Potřebuji znát odpověď. A to rychleji, než se zdá, že mi ji chtějí poskytnout.

Brian se přikrčí. Opře si předloktí o kolena. Jeho rty se zlehka pohybují, nasucho a mlaskavě, jako když se snaží nahmatat odpověď.

Zopakuji svou otázku – tentokrát hlasitěji a drsněji; hlas se mi přitom láme. „Našli jste jeho tělo?“

„Ne,“ řekne nakonec Brian.

Připadám si, jako bych znovu odstupovala od okraje útesu. Pustím se římsy a natáhnu se pro oblečení, které visí nad mým improvizovaným lůžkem. Ještě stále je vlhké. Chci si ho obléknout. Na těle mi vyskočí husí kůže.

„Christo,“ řekne Brian a svá slova opět halí do toho strašlivého, opatrného tónu, vyhrazeného pro pohřby a zprávy, které vám podávají v nemocničních čekárnách. „Hledali jsme Kiernana tak dlouho, jak to jen šlo. Je mi to moc líto, ale –“

„Je tam venku!“ vyjedu po něm a prudce kopnu bolavýma nohama, abych je dostala do nohavic. Bledou kůži mám plnou modřin. „Pomozte mi ho hledat.“

Brian neodpovídá. Ostatní jsou děsivě zticha. Většina se na mě ani nepodívá – jako bych dělala něco nepatřičného, něco, s čím nechtějí mít nic společného. V šeru dokážu rozpoznat záři jejich odvrácených očí a stíny kolem jejich pokroucených rtů, ale nic moc víc.

Už mám kalhoty. Svetr je stále nakřivo, ale to mi stačí. Jako poslední popadnu bundu a potácivě se zvednu z postele. V chodidlech mi bodá, jako bych našlapovala na špičky nožů. Bolest vystřeluje až nahoru do stehů.

„Christo, nemůžeš jít ven.“ Brian vstane společně se mnou. Neposlouchám ho. Snažím se lokalizovat dveře. V okolním přítmí to není snadné, ale nakonec je spatřím jen pár kroků stranou. Brian mě chytí za paži dřív, než je stačím otevřít. „Prosím, přestaň. Je už sám o sobě zázrak, že vůbec žiješ. Hledali jsme tebe i tvého partnera skoro osm hodin, až jsme tam venku

málem sami zmrzli. Když se tam teď vrátíš, opravdu riskuješ, že zemřeš.“

„Tam venku je Kiernan.“ Nikdy nekřičím. Teď už jsem ale velmi blízko. „Měl... měl teplejší oblečení než já. Vyrůstal tady v horách. Ví, jak se obléct do zimy. On to... on to zvládne.“

Brian zvýší hlas. Ale nerozčiluje se; jen se sám bojí a snaží se to nějak zamaskovat. „Byla jsi hodiny v bezvědomí. Je noc. Prakticky nulová viditelnost a teplota každou minutu klesá.“ Přerývaně se nadechne. „Prosím, věř mi. Kdybych si myslel, že existuje aspoň nějaká šance, že ho najdeme, už bych ho sám dávno hledal. Jestli mi na něčem záleží, pak je to udržet vás všechny v bezpečí. Ale to také znamená chránit i lidi tady vevnitř.“

Vidí můj výraz a přistoupí o krok blíž. Hlas mu jichne. „Vyslal jsem signál horské službě. Jakmile to počasí dovolí, vypraví řádnou pátrací akci i s vrtulníky.“

„A to bude kdy?“ tážu se. Já toho rozhodně nenechám. „Ještě teď? V téhle bouři? Nebo někdy zítra? Sám jsi říkal, že je tam každou minutu větší zima. Pokud je Kiernan stále naživu, nemůžeme ho tam jen tak nechat.“

Brian polkne. A odvrátí se jako první.

Tvář mám jako v ohni. Myslela jsem, že jsem příliš dehydrovaná, abych mohla plakat, ale cítím, jak mi z očí stékají slzy. „Vy si to klidně vzdejte. Já ale rozhodně ne.“

„Christo –“

„Já s ní půjdu,“ přihlásí se někdo. Otáčím se kolem dokola a hledám, kdo to byl. Muž s profesionálním účesem souhlasně přikývne, když zachytí můj pohled. Mám chuť ho obejmout. Je zhruba mého věku a je vážně velký; ne nijak zvlášť vysoký, ale hlavně široký, samý sval. Má pružnou, výraznou tvář. V levém uchu se mu třpytí dva stříbrné kroužky piercingu a cvoček. „Má právo svého partnera hledat, pokud chce. Já jí pomůžu.“ Sevřeně se na mě usměje. „Já jsem Hutch, jen tak mimochodem.“

Brian si povzdychne. Přejede si rukou přes obličej. Vypadá o deset let starší, než když se s námi ráno vítal u autobusu.

„Dobře. Takže my tři to ještě jednou zkusíme. Všichni ostatní zůstanou tady vevnitř. Budeme si muset vzít lampu, ale udržujte oheň, abychom trefili nazpět.“

Povstanou další dvě postavy: přísná blondýna, která mi obvažovala ruku, a ten vysoký, šedovlasý muž. Žena zvedne ze stolu starodávnou lampu a já tak nějak čekám, že mi ji podá, ale místo toho si jednou rukou dopne bundu až ke krku a zamíří ke dveřím.

„Já teda nejdu...“, pronese Steve. Dělí se s Miri o jednu pohovku, ruce má složené na prsou a nohy vystrčené před sebe tak, že zabírá velkou část volného místa, kterého tu není nazbyt. „Kvůli mrtvým je to sebevražedná mise.“

Čekám, že mu dá Brian za pravdu, ale ten jen mávne rukou a šukne dveřmi.

Do obličeje mě ihned uhodí sníh a lepší se mi na vlhké oblečení. Potlačím prvotní reakci před nápirem ucuknout a místo toho se do něj opřu.

Není mrtvý. Ještě ne.

Naše pětice vyrazí do zuřivé, oslepující bouře.

5

Ledový vzduch mi krade dech. Znovu mě rozbolí krk i oči. Nezapadlo mě vzít si šálu a šaty, do kterých se mi podařilo nasoukat se, jsou pořád vlhké. Stačí pár kroků a začnou ze mne vysávat energii.

Dojde mi, že tady venku dlouho nevydržím. Ale ať už trpím jakkoli, Kiernan je na tom hůř. Tvrdili mi, že jsem prospala celé hodiny. Nechci ani pomyslet, co tyhle podmínky za tak dlouho s člověkem udělají.

Někdo se dotkne mé paže. Hutchovi poletují vlasy kolem hlavy. Nakloní se ke mně tak blízko, abych slyšela, jak se snaží překřičet bouři. „Pamatuješ si, kde jsi ho viděla naposledy?“

Kéž bych znala lepší odpověď. Kéž bych se při naší cestě vzhůru dívala pořádně kolem sebe. „Bylo to někde nahore!“ křičím na něj. „Já jsem pak šla hlavně z kopce.“

Brian kývne směrem ke skupince stromů v dáli. „Když jsme tě našli, přicházela jsi odtamtud. Takže asi bude nejlíp, když začneme tam. Držte se blízko u sebe. A nechávejte za sebou pořádný stopy; budeme se podle nich vracet.“

V téhle bouři žádné stopy dlouho nevydrží, ale Brian se ani nepokouší rozmístit trvalejší značky. Dojde mi, že chce hledání co nejdříve zkrátit. Mám chuť protestovat, ale jakákoli hádka by nejspíš skončila tím, že odmítne vůbec hledat.

„Pokud byste se oddělili od skupiny a budete se chtít vrátit, dívejte se po téhle borovici,“ přidává Brian. Ukáže rukou nahoru

a já ji také spatřím: vedle srubu roste vysoká borovice. I přes kvílení větru v uších slyším, jak skřípe. Musí být stovky let stará. Pouze nejvyšší větve jsou stále živé a zelené a vysoko nad námi vytvářejí blok matné barvy. Každá větev je ze dvou třetin suchá a holá a ostře trčí pod nejrůznějšími úhly z kmene. Nejspíš se ale jedná o nejzřetelnější orientační bod široko daleko.

Postupujeme vpřed. Hutch se drží u mě, jako by snad za mě převzal odpovědnost. Brian jde vpravo, přísná blondýna mu jde po boku, rozduchaný obr kráčí za nimi. Je těžké vidět, co leží vpředu. Po holé pláni se honí sníh, oslepuje nás a já se marně snažím využít kratičké přestávky, kdy vítr na okamžik zeslábně, abych rozpoznala obrysy čehokoli před námi. Kdesi v dáli strmí cosi obrovského a temného. Jedna ze skalních stěn?

Měla bych je varovat, že v bouři je snadné přehlédnout okraj možného srázu, ale kousnu se do jazyka a mlčím. Kdybych jim to řekla, Brian by nás nejspíš odtáhl zpátky do chaty. A já se nemůžu jen tak otočit. Kiernan je pořád někde tady ve tmě.

„Haló!“ křičí Hutch hlubokým, silným hlasem, ale i ten se v divokém řevu bouře rychle ztrácí. Zhluboka se nadechnu, ochutnám sníh na jazyku a přidám se k Hutchovi.

„Kiere!“

„Haló!“

Brian vyprostí ze záhybů svého oblečení píšťalku a přiloží si ji ke rtům. Zmrzlý kov musí bolet, ale ani nemrkne a hvízdne. Z píšťalky vyjde vysoký, jasný zvuk, který si s bouří poradí rozhodně lépe než naše hlasy.

Skupina se zvolna roztahuje do stran. Blondýnu už téměř nevidím, vyšší muž mi prakticky zmizel. Prodirám se oslepujícím sněhem; nohy mě bolí pokaždé, když je zvednu, abych je znovu zanořila do sněhu.

Naše hlasy vytvářejí sbor, který se mísí s pronikavými hvizdy píšťalky. Haló, haló, Kiernane, odpověz, jestli mě slyšíš!

Snažím se neplakat. Slzy mi zmrznou na tváři a spálí mi kůži. Ale naděje, k níž se upínám, mi začíná proklouzávat mezi prsty.

Tyhle hory jsou tak obrovské, tak spletité. Naše jediná šance Kierana najít spočívá v tom, že na něj narazíme náhodou. Takové hory dokážou osamělého člověka jednoduše spolknout. A spolknou ho tak, že už se nikdy nenajdou ani jeho kosti.

Vichr je stále zběsilejší. Další z porывů mě zasáhne tak tvrdě, že se zapotácím, a Hutch mě musí chytit. „Opatrně!“ křičí.

Blížíme se ke vzdálené skalní stěně, kterou jsem zahlédla předtím. Musíme zahrnout doprava, abychom se jí vyhnuli. Stromy se tisknou ke skalám, jako by u nich hledaly úkryt, a když se mezi ně natlačím, bodají mě svými jehličkami. Z větví, do nichž narážím, padají kupky sněhu, ale vítr je rozpráší dřív, než stačí dopadnout k zemi.

„Musíme se vrátit.“

Hlas mi rezonuje až v kostech. Brian stojí asi deset kroků za mnou a v ruce natažené podél boku stále svírá píšťalku. „Takhle ho nenajdeme. Vrátime se a zkusíme to zase ráno.“

Chce se mi křičet, utéct od nich, vrhnout se vpřed sama, ale jsem zlomená. Nejsme tady v bouři ani hodinu, ale už si připadám na zhroutilí.

„Můžeme tady ale nechat tu lampu!“ křičí Brian. „Mohl by si všimnout světla. Navede ho ke srubu.“

Jsem k smrti vyčerpaná a zmožu se jen na to, abych přikývla.

Žena s přísnou tváří zavěsí lampu na holou větev stromu. Někdo další si vytáhne pásek kabátu a přiváže jí starou lampu tak, aby ji vítr nestrhl. Brian vyryje do kmene, hned pod lampu, šipku ukazující směr ke srubu.

Začnou se šourat nazpět. Já ještě chvíli otálím. Lampa je na baterky. Pokud jsou monočlánky v ní nové, měla by vydržet celou noc. Dotknu se skleněného boku a pronesu tichou modlitbu: Kiernane, prosím... Najdi nás.

Vítr ještě zesílí, jako by mi chtěl naznačit, co si o mé prosbě myslí. Vichřice je stále hlasitější, skučí mezi skalami a zní téměř stejně jako lidský křik.

6

Trvá dlouho, než se po svých stopách dostaneme zpátky do sru-
bu. Jsem úplně prázdná, jako by někdo vzal lžící, zanořil mi ji do
útrob a dlabal a dlabal, až ve mně vůbec nic nezbylo.

Bez lampy jsme pouhé nejasné siluety, přesto se nám podaří
doklopýtat ke dveřím našeho útočiště. Nevidím, kam až budova
sahá, ale nemyslím, že je bůhvíjak velká. Rozhodně to není hotel,
do něhož jsme měli namířeno. Natlačíme se dovnitř a naneseme
tam sníh z bot i z oblečení.

Místnost je temnější, než když jsme ji opouštěli. Jediným
zdrojem světla je malý krb vzadu, který zároveň zajišťuje, že tep-
lota uvnitř je alespoň trochu snesitelná.

Ostatní – ti, co tu zůstali – se dívají, jak procházíme dveřmi,
a počítají, kolik nás je. Když zjistí, že se vracíme s prázdnou, je-
den po druhém se odvrátí. Jedinou výjimkou je kamioňák Steve.
Ten se uchechtne. „Říkal jsem, že nic nenajdete.“

V duchu vidím sebe sama, jak k němu zamírím a dávám mu
facku. Ale třesou se mi nohy, strašně mě pálí plíce a nejsem si
jistá, jestli bych vůbec dokázala zformulovat smysluplnou od-
pověď. Místo toho se zhroutím na svoje lůžko na zemi a začnu
si svlékat mokré šaty. S levou rukou v obvazech je to hodně po-
malý proces.

„Už brzy spustí záchrannou akci,“ řekne Brian. Postupně si
nás prohlíží a sklepává ze sebe sníh. „Jakmile to bude bezpečné,
nasadí i vrtulníky.“

Hned jak se bouře utiší. Hned jak se zlepší viditelnost. Hned, hned, hned – přesto pozdě.

Omotám si deky kolem ztuhlého těla a posadím se zády ke zdi. Zbývající členové pátrací výpravy se jeden po druhém vracejí na svá předchozí místa. Místnost je tak malá, že by působila stísněně, i kdybychom tu byli jen tři. V deseti je téměř klaustrofobní. Není tu ani dost míst k sezení, takže mnozí sedí na zemi, opření zády o zeď, s nohama nepohodlně skrčenýma, aby nezasahovali do prostoru někoho jiného.

Miri si mě prohlíží a našpulí rty. Rezolutně si povzdychne a pak se zvedne z dvojité pohovky, o niž se dělí se svým mužem. Šouravě se vydá ke mně. Když se posadí vedle, cítím, jak se pod ní prkna podlahy zachvěla.

„Pojď sem, zlatíčko,“ řekne a štouchne do mě loktem. „Život je někdy pořádně hnusnej.“

Pronese to zvučně a s jistotou, jako bychom mluvily o tom, že mi spadla zmrzlina na zem, a ne o muži, kterého miluju a který je buď už mrtvý, nebo někde strašlivě trpí.

„Dejte jí prostor,“ řekne blondýna. Ačkoli byla v pátrací výpravě a musí být vyčerpaná úplně stejně jako my ostatní, stále stojí. Opírá se o zeď a ruce má zkřížené na prsou. Má na sobě několik vrstev oblečení, takže si nemohu být jistá, ale dokážu si představit, že má permanentku do posilovny a také ji využívá. Obočí jí klesá nížko k modrým očím a má téměř průsvitnou kůži. Klidně by mohla být modelka. Řeč jejího těla i přísný, nepřístupný výraz, který se jí natrvalo usadil ve tváři, mi napovídají, že tohle slychává často a že se jí to ani trochu nelíbí.

Miri mávne rukama a kdesi vzadu v krku vydá neurčitý tón. „Jen se jí snažím pomoci. Rozumíš mi, Christo? To, co se stalo, je hrozné, ale když se v tom budeš ráchat, nic se tím nezmění.“

Kdesi uvnitř cítím nával žluči. Potřebuji se něčeho chytit – čehokoli –, abych mohla změnit téma. „Kde to vlastně jsme?“

„Tak určitě ne v Blackstone Alpine Lodge,“ pronese žena s krátkými šedými vlasy. Sedí vpravo od nás na dřevěné židli, jen

kousek od ohně, k němuž natahuje ruce i nohy, a vstřebává do sebe jeho teplo.

Brian ukáže na střechu nad námi. „Máme štěstí, že jsme tenhle srub vůbec našli. Autobus je sice způsobilý k jízdě ve sněhu, ale takovou vánici vážně nezvládne. Ten spadlej strom jsme odklidili zrovna v okamžiku, kdy propukla plnou silou. Když jste se nevrátili, zkusil jsem dostat ostatní do hotelu, ale sjeli jsme z cesty a uvízli ve sněhu. Myslel jsem, že už jsme blízko a že do hotelu dojdeme pěšky. Vyrazil jsem sám, abych našel cestu, a místo hotelu...“ ukáže kolem sebe, „jsem objevil tohle.“

„Tak určitě je to lepší než autobus,“ konstatuje Miri. „O chlup.“

„Nejspíš je to lovecká chata, kterou v zimě nikdo nevyužívá,“ vysvětluje Brian. „Přes noc v ní aspoň budeme v teple a v suchu.“

Celý střed místnosti zabírá stůl. Místnost je přečpaná vším možným: jsou tu staré knihy, stará cédečka, staré ručníky, dokonce i kosti nanošené z divočiny a přechovávané zde jako nějaké trofeje. Na stěnách visí vybledlé obrazy všech možných velikostí od někoho, kdo se ještě stále učí malovat. Nábytek je ručně vyrobený a zdobený, včetně sedáků na pohovce. Vše působí notně opotřebovaně. Ať už je tahle chata cokoli, určitě se v ní žije.

„A nebudeme mít problém, že jsme sem vnikli bez povolení?“

Je to vůbec poprvé, co jsem slyšela našeho teenagera pronést něco nahlas, a překvapuje mě, jak má hluboký hlas. Rozhodně nevypadá jako někdo, komu by se tady líbilo.

„Odpověď zní ‚ne‘,“ řekne Brian. „Lidé v oblastech, jako je tato, mají ve zvyku dodržovat nepsaný zákon pohostinnosti. Pokud se někdo ocitne v těžké situaci, neodmítnete mu přístřeší ani jídlo. Až odsud budeme odcházet, rádně po sobě uklidíme a necháme majitelům na stole vzkaz, až se sem na jaře zase vrátí.“

„Nebylo zamčeno,“ připomene Blake. „Skoro jako by věděli, že se tady budou potřebovat nějaké nebohé duše schovat.“

„A nejspíš to nebude poprvé,“ přikývne Brian a přemístí se blíž ke krbu. V ohništi stojí těsně mimo plameny hrnc naplněný

vodou. Naleje trochu do hrnku a přinese mi ho. „Řekl bych, že ten, komu tenhle srub patří, se sám někdy ocitl v situaci, kdy se musel spolehnout na pohostinnost někoho druhého. Tady v horách se počasí dokáže změnit doslova z minuty na minutu.“

„Jak jsme sami zjistili.“ Steve tleskne rukama o kolena a změní tón hlasu. „A když už tady v tomhle malinkým krcálku na nějakou dobu uvízneme, mohli bysme se jeden druhému představit, co říkáte? Já jsem Steve Peltz a jsem tady se svou ženou Miri. Jezdím s kamionem. Miri vychovala naše čtyři děti, což je víc práce, než si umíte představit. Těšili jsme se na krásný dva týdny v divočině, i když tohle je asi trochu víc, než jsme si představovali.“

„Ale zvykáme si,“ doplní Miri a poplácá mě po paži, jako by si myslela, že je nějaký vzor.

Nastane krátká odmlka. Rozpačitě svírám hrnek s horkou vodou v dlaních. Nikdo nechce být další. Pak se trochu předkloní Hutch a prudce mávne rukou. Jeho piercing se v matném světle lehce zatřpytí. „Já jsem Hutch. Hutch Huang. Jsem dýdžej, a jestli se někdy dostanete do jižní Kalifornie, protáhnu vás po těch nejlepších klubech.“

Steve vydá podivný, huhňavý zvuk. „Nešacoval bych tě na týpka, co by jezdil do hor. Moc mejdanů tady nahoře asi nebude.“

Hutch pokrčí rameny. „Spojuji práci a zábavu. Alespoň takový byl plán. Chtěl jsem si hotel prohlédnout, protože se v něm má příští rok konat svatba, na níž mám zajišťovat hudbu. Jeden z novomanželů rád lyžuje, druhý zase zbožňuje osamělá místa v divočině a mají dost peněz na to, aby si dopřáli obojí. Chtěli, abych jim potvrdil, že tohle místo utáhne světelný i zvukový systém. Aby se mohli kvalifikovaně rozhodnout, zaplatili mi, abych vše prověřil.“

„Tak já bych takový výlet zdarma taky neodmítla,“ konstatuje Blake a podívá se na nás. „Blake Shoreyová, operátorka na tísňové lince. Teda už bývalá. Před pár týdny jsem odešla do důchodu. Napadlo mě, že bych tenhle kout země ráda poznala, dokud ho moje tělo ještě zvládne.“